

HET DEPARTEMENT VAN VOLKSGEZONDHEID EN DE VOLKSVERTEGENWOORDIGING

Daß eben ist der Fluch der Bösen Tat,
Daß sie fortzeugend Böses muß gebären.

In het Redactioneel artikel in het vorige Tijdschriftnummer „Opnieuw Tandheelkundigen in de Maak”, wordt aan de hand van de historie weer eens duidelijk uiteengezet op welke „schreeuwend onrechtvaardige” wijze is gesold met de belangen van de tandheelkunde van studenten, maar vooral... van patiënten!

Maar daarbij is niet vermeld wie de werkelijke schuldigen zijn en wat de achtergrond is van de tragicomedie, die nu dertig jaar lang speelt, die de Staat veel tijd, veel geld en veel prestigeverlies heeft bezorgd en die in dit Tijdschrift in eerste instantie is besproken onder de titel:

Het Schandaal aan het Departement van Arbeid en de Belangen der Volksgezondheid.

Dit „schandaal” sloeg uiteraard op de volkomen willekeurige wijze, waarop door het betrokken Departement de Wet was uitgevoerd, hetgeen door de Kamer zó unaniem werd afgekeurd, dat het bijna een ministerieel leven kostte.

Aan het slot van dit artikel (T.v.T., Mei 1926) leest men het volgende:

„En naast dit tandheelkundig belang komt de vraag, die wij ons als Nederlandsche Staatsburgers stellen: *zou een dergelijk schandaal inderdaad niet hersteld kunnen worden: zou in ons land op dergelijke willekeur geen verhaal zijn?*”

Zeker, wij weten dat de positie van de Nederlandsche Ambtenaar en vooral van de Hoofdambtenaar een bijna onaantastbare is, ware dit niet zoo, men zou zóó sterke staaltjes van machtsoverschrijding niet hebben aangedurfd. Niet voor niets heeft men verzet tegen de ambtelijke weerstand vergeleken bij een stormloop op een muur van groene zeep: indrukbaar, doch elastisch genoeg om weer in de zelfde toestand te herrijzen.

Intusschen, groene zeep is in een straal kokend water oplosbaar en het wil ons voorkomen, dat hier méér dan gereede aanleiding is, om die straal met ongewone kracht te hanteren!!!”

Dat was 1926 en het bleek dat er werkelijk verhaal was; een zéér verontwaardigde Kamer dwong de Minister tot intrekking van de ten onrechte verleende bevoegdheden en men had het gevoel dat het Recht zijn loop had gehad. Er werden over de betrokken ambtenaren ook wel onvriendelijke opmerkingen gemaakt; ingevolge de Ministeriële ethiek plaatste echter de bewindsman zich volledig voor zijn ambtenaren, immers: de Minister is verantwoordelijk, de ambtenaar is onschendbaar!

En sedert heeft deze muur van groene zeep zich meer dan een kwart eeuw lang vertrokken tot één grote, groene, grijns en zich verkneukeld in zijn elasticiteit en zijn onschendbaarheid!

En als heden de tragicomedie weer rustig verder gaat, dan citeren wij maar weer de wijze woorden uit „Die Piccolomini”, door welke vloek, Ministers en Kamers weer moeten opdraven, weer met nadruk zullen verklaren dat het nu heus, ècht, wèrkelijk uit is en dat — sakkerloot — de Regering nu zal gaan optreden, omdat een en ander toch bepaald wel iets met de Volksgezondheid te maken heeft.

En in een of meer kamers van het Departement grijnst dan weer de muur en deze grimas betekent: tot de volgende keer!

Schrijver dezes meent, dat het nuttig is hier voor de zoveelste maal te constateren, dat er momenteel geen „tandheelkundigen in de maak zijn” omdat Ministers of Kamers dat een voordeel achten voor de Volksgezondheid, maar dat het gebeurt omdat de heren van de groene zeep sinds jaar en dag — met wat politiek invloedrijke Nederlanders — binnenskamers beloften hebben afgelegd en prestige-kwesties hebben veroorzaakt, waardoor dusdanig met de belangen van de zg. gedupeerden is omgesprongen, dat men meent dat dit „gewoontegesol” dan maar moet eindigen met de in uitzicht gestelde beloning.

Geen enkele insider zal ontkennen dat inderdaad op volkomen onverantwoordelijke — en ook onwettige wijze — met deze mensen is gehandeld en men kan ook op het standpunt staan, dat zij daardoor een zeker recht gekregen hebben op schadevergoeding.

Die vergoeding behoort dan echter niet te worden afgewenteld op de brede rug der Volksgezondheid, maar behoort dan eenvoudig als financiële schade te worden erkend.

En het zou grappig zijn te zien, tot welke grimas de groene grijns zou komen, wanneer zou worden vastgesteld, dat die vergoeding dan maar moest komen van hen die voor dit *steeds groeiende schandaal* verantwoordelijk zijn.

Maar de grijns zal dezelfde blijven en de „böse Tat” zal blijven „fortzeugen”, want de heren zijn immers onschendbaar?

Dr. C h. F. L. N o r d